

EGY HÓNAP A SZOVJETUNIÓBAN

- utiélmények, kollégiumi élet -

Nehéz dolog élménybeszámolót objektív hirösszefoglalóval kezdeni, de mivel az Impulzus a hallgatók tájékoztatására is szolgál, mégis meg kell tennem.

1974. február 11-én a József Attila Tudományegyetemről 20 hallgatóból és egy tanárból álló csoport indult a Szovjetunióba nyelvtanulási célból. Közelebbi állomáshelyünk Krasznodar volt, ahol Kubáni Állami Egyetem tanárai vállalták azt, a nehéz feladatot, hogy bennünket már az első tanítási napokon konzultálásra birjanak, a továbbiakban pedig segítsenek bevezetni az orosz nyelv rejtelmeibe.

Csoportunk összetétele hűen tükrözte kari arányokat Szőke Zoltán IV, Kiss Anna IV, Deák Dániel II, Czifra János, Szathmári Erzsébet III. évf. Tehát 10 TTK-s, 5 bölcsész és a fenti 5 jogász kapott benne helyet.

Vezetünk - úgy vélem, megérdemli, hogy leírjuk a nevét - Dani Mihály elvtárs volt, a Központi Lektorátusról.

Az egy hónap alatt, amit a Szovjetunióban, ebben a hatalmas és csodálatos országban töltöttünk, Krasznodaron kívül sokfelé megfordultunk.

Első helyen emliteném Moszkvát. Jártunk a Kreml-ben és a Lenin Mauzóleumban. Láttuk a Lomonoszov Egyetemet, a Tratyakov Galériát, sétáltunk a Moszkva folyó partján és a Kalinyin sugáruton.

Néhány hét múlva házigazdáink elvittek minket Novorosszijszkba, a fekete-tengeri hős városba. Pausztovszkij kedvenc városáról órákig lehetne beszélni.

A legnagyobb élmény, mégis Jereván volt, Örményország mesés szépségű és gazdag fővárosa, ahová sokunk első repülőútja után érkeztünk.

Jereván építészeti remekei is elhalványulnak azonban lakóinak vendégszeretete mellett, amelyet a csoportunk élvezett. Igaz, nem panaszkodhatunk azokra az orosz barátainkra sem, akikkel együtt laktunk a kollégiumban: a nap bármely szakában mindenben segítségünkre voltak, igyekeztek kellemessé tenni a náluk töltött hónapot.

A kollégium

Kezdjük magával az épülettel: általában az új házigyári elemekből épülnek a Szovjetunió - szerete találkozhatunk szegletre azonos típusúval. Általában négy emeletesek, ezek mindegyikén 26 négyágyas szoba található. Így 3-4 épületben el tudják helyezni egy közepes nagyságú egyetem hallgatóinak mintegy 70-80 %-át. A kollégiumokat közvetlenül az egyetem mellé építik, nem sajnálják a pénzt a járulékos létesítményekre sem, mint pl. sportpálya, étterem, büffé.

Magában a kollégiumi életben is sok eltérést - számunkra némi furcsaságot is - tapasztaltunk, ha összevetjük a hazai szokásokkal.

A szobákba felmenni csak akkor lehet, ha a portásnak felmutatjuk a belépőt. Idegeneket csak a társalgóban lehet fogadni - ahol még a dohányzás is tilos.

A folyosókon és a portán minden nap más szoba adja az ügyeletet. Mivel a kollégiumban hangosbemondó nincs, így a portai ügyelet feladata a telefonon hívott vagy egyébként keresett személyek értesítése.

A folyosói ügyeletesek rendszere is jól mutatja a szervezettséget, amely minden szovjet diákokotthonban uralkodik. Folyosórendszerenként két-két diák, vagyis szintenként négyen adnak folyosói ügyeletet. Feladataikat amilyen lehetne összefoglalni, hogy nekik kell a lakószobákon kívül minden más tiszántartani. Reggel 8-kor jelentkeznek a kollégium igazgatójánál, estig takarítanak. Az előadások látogatása alól aznapra felmentik őket.

A szobákat a diákok maguk takarítják, s ezt egy bizottság naponta ellenőrzi. /A szoba rendjét ezen túlmenően - mint nálunk a nyári középiskolai táborokban - osztályozzák is./

Mielőtt a lakók egymásközti érintkezési formáiról beszélünk, el kell mondanom, hogy a kollégiumi felvétel nagyjából hasonló a miénkhez: az egyetem dékáni hivatala, a diáktanács és a Komszomol közösen határoz egy-egy személy kérelme ügyében. A kollégiumi díj évente csak 6 rubel, ami kb. 80. Ft-nak felel meg. Ezért gondolom, érthetőek is a fent leírt és a hallgatóktól elvárt követelmények.

A Szovjetunió kollégiumaiban sok szép és érdekes szokás divik, amelyek nyilván az orosz életformában gyökereznek.

Mivel fiú és leányszobák is találhatóak az emeleteken, mindennapos dolog, hogy egymást vendégségbe hívják; vasár- és ünnepnapokon közösen készítik és fogyasztják el az ebédet, vacsorát. Ősi ritusként él tovább a teázás is.

Érdekessége e kollégiumoknak még az is, hogy a konyhát - mivel a diákmenzán éppúgy készpénzzel kell fizetni, mint éttermekben - sokkal intenzívebben használják, mint nálunk. Ugyiszólván nincs olyan szoba, amelynek ne lenne konyhai felszerelése.

Visszatérve a rendszeres vendégségbe-invitalásra, talán ennek tudható be, hogy a lefekvés ideje jócskán eltolódik és éjjél előtt ritkán kerülhet rá sor. Ennek ellenére nem tapasztaltam, hogy valaki elaludta volna az első előadások kezdetét.

E zajló élet mellett a kollégium lakói rendszeresen és sokat tanulnak. Ha 4-es átlagnál rosszabb az eredményük, nincs ösztöndíj: sem szociális, sem tanulmányi.

Végezetül: sok élményben volt részünk, nyelvtudásunk nagyon nagy hasznát látta az egy hónapnak, örülök, hogy sikerült kijutnom.